

ЙОРДАН БАЛУРОВ

ДА РАБОТИШ ЗА СВОИТЕ СЪОТЕЧЕСТВЕНИЦИ

ИВАН ИВАНОВ

Да представяме детайлно Йордан Балуров е излишно – с неизменния фотоапарат в ръце той е част от всяко едно събитие и изява на българската диаспора в Чехия през последните 60 години. Може спокойно да го наречем живата памет на организационния живот на българите тук. Непосредствен повод да се срещнем отново с него е наскорошното получаване на извънредната награда на Пражкото кметство за дългогодишна работа в областта на народностните малцинства.

Какви чувства предизвиква у Вас получаването на тази награда?

Не знаех предварително за церемонията по награждаването и когато чух името си и поканата да изляза на трибуната бях много изненадан, но успях да запазя спокойствие и продължих да снимам участващите в награждаването. Правенето на снимки е мое голямо хоби след излизането ми в пенсия през 1988 година.

Кое Ви мотивира във вашата дългогодишна дейност, свързана с живота на българското малцинство в Чехия?

На мен просто ми липсва България през всичките тези години. Аз дойдох в Чехия по договор като земеделски работник през 1946 година. Носталгията по моята родина ме хвана още в купето на път за Чехия и до днес не ме е напуснала. Определено съм щастлив, че не ме е напуснала, защото, макар да звучи малко сантиментално,

винаги съм обичал семейството и родния си край.

Кога за пръв път се включихте в организация на българите, живеещи в тогавашна Чехословакия?

На 18 декември 1946 година в Нова вес у Хори Сватехо Шебестиана, буквално няколко седмици след пристигането ми, основах организация на българите, които пристигнаха там заедно с мен. Бяхме 23-ма души, събрахме книгите, които всеки от нас беше донесъл и направихме импровизирана библиотека. През 1949 година в Прага бе свикана конференция на всички български организации на територията на тогавашна Чехословакия, на която аз бях изпратен като делегат. На тази конференция ме избраха за секретар на централното ръководство на обединяващата организация, която се казваше “Георги Димитров”.

Получавали ли сте през тези години други награди за своята ангажираност в полза на българската диаспора?

От България – нищо. Получавал съм дипломи от чешка страна, които бяха свързани с професионалната ми работа в областта на кинематографията.

Да работиш за своите съотечественици в рамките на българската организация е свързано с много удовлетворение, но сигурно като всяко нещо и тази дейност има своите положителни и отрицателни страни.

Вижте, аз мога да кажа много неща, защото съм свидетел на всичко по-значимо

в живота на българската колония. Например, набирането на финансови средства за България през 1949 година, когато събрахме 17 милиона крони тогавашни пари, които имаха стойността на днешните и чрез посолството ги изпратихме в страната ни. Разбира се, спомням си и за негативни неща, как например един ден 185 наши студенти, смятани от тогавашните органи в посолството ни за неблагонадеждни и недостатъчно политически лоялни, бяха натоварени в конски вагони и експедирани за България.

Кои моменти от вашата работа Ви радват най-много?

Най-голямото удовлетворение е, когато човек вижда резултат от своята работа и има отзиви за нея. Когато човек чувства подкрепата за нея, било то под формата на дотация за издаване на книга, както беше в моя случай или просто като приятелско насърчаване.

Като погледнете назад във времето кои изяви на българската диаспора са се запечатали най-ярко в паметта Ви?

През 1948 година имаше една българска студентска бригада за построяването на железопътна линия, наречена “Релси на младежта” и нашите студенти тогава излязоха първенци. Спомням си за един прекрасен студентски хор от Бърно през 50-те години, който беше от 120 души. Не можете да си представите как хубаво пееха тези млади хора. Тук в Прага през 60-те години имахме и изключително добър танцов ансамбъл. Още ме побиват тръпки, когато си спомням за техните концерти... И днес посещавам изявите на различните български организации, макар не всички да са ми приятели, защото най-важното за мен е да поддържам контакти с българи. ■

ЙОРДАН БАЛУРОВ

е роден на 7 декември 1920 година. В Чехия живее от 1946 година. Работи в земеделието и после завършва вечерна школа за филмово творчество към ФАМУ през 1957 година. Четиридесет години работи като асистент-режисьор и директор на продукция при филмово студио Барандов. От 1988 година е пенсионер. Член е на ръководствата на много български организации, а от 1992 година – основател и до днес председател на културно-просветната организация “Св.св. Кирил и Методий”. Автор е на биографичната книга “Носталгия”, 2004 г. Под печат е следващата му книга “Записки”.

